

การศึกษาทักษะการเสิร์ฟหลังมือกีฬาแบดมินตันวิชาพลศึกษาโดยใช้การสอนแบบสาธิต
วิชาชีพนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถ
วิทย์พัฒนวิชาการ

ชื่อผู้วิจัย
นายชาติรี พรหมพุทฺธ

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ
พ.ศ. 2561

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย การศึกษาทักษะการเสริมพลังหลังมือกีฬาแบดมินตันวิชาพลศึกษาโดยใช้การสอนแบบ
สาธิต นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) ชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ
ชื่อผู้วิจัย นายชาติรี พรหมพุทธ
สาขาวิชา พื้นฐานทั่วไป
ปีการศึกษา 2561

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อพัฒนาทักษะการเล่นแบดมินตัน ในการเสิร์ฟลูกหลัง
มือของนักของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชย
การ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 ประจำปี
การศึกษา 2561 จำนวน 46 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์
ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกหลังมือ กีฬาแบดมินตัน

ทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 24 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 22 คน
คิดเป็นร้อยละ 52.17 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 47.83 ไม่ผ่าน

การทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 46 คนผ่านเกณฑ์ จำนวน 40 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6
คน คิดเป็นร้อยละ 86.96 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 13.04 ไม่ผ่านแสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะ
การการเสิร์ฟลูกหลังมือ ที่ดีขึ้นในกีฬาแบดมินตัน

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกมือบน ใต้คู่ระยะห่าง 3
เมตร ของนักศึกษา

การทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 32 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 14
คนคิดเป็นร้อยละ 69.57ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 30.43ไม่ผ่าน

การทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 42 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน
4 คนคิดเป็นร้อยละ 91.30 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 8.70 ไม่ผ่าน แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะ
เสิร์ฟการเล่นลูกมือบน ดีได้คู่ ที่ดีขึ้นในกีฬาแบดมินตัน

กิตติกรรมประกาศ

จากการทำงานวิจัยนี้ ขอกราบขอบพระคุณท่าน ดร.สมศักดิ์ รุ่งเรือง ที่ให้โอกาสในการทำงานวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ ศูนย์วิจัยที่กรุณาให้คำปรึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ที่เสียสละเวลาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจนมีความถูกต้องและสามารถนำไปใช้ได้

ขอขอบคุณนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) ชั้นปีที่ 1 ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการสังเกตพฤติกรรมเป็นอย่างดี

นายชาติรี พรหมพูนท

ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	(1)
กิตติกรรมประกาศ.....	(2)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	1
ขอบเขตของการวิจัย	1
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	1
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
1. ความหมายของพลศึกษา.....	4
2. ความสำคัญของพลศึกษา.....	5
3. ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับแบบฝึก	6
4. แนวคิดและทฤษฎีการเล่นลูกสองมือล่าง.....	14
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	15
3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	17
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	17
เครื่องมือในการวิจัย	17
การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	20
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	21
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5 สรุปผลการวิจัย.....	22
สรุปผลการวิจัย	22
อภิปรายผลการวิจัย	23
ข้อเสนอแนะ	23
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	23
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	24
ภาคผนวก.....	25
บรรณานุกรม.....	31
ประวัติผู้วิจัย.....	32

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คนในสังคมต้องปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางการศึกษาต้องปรับปรุงเพื่อให้คนมีความรู้ความสามารถให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นด้วยเหตุนี้การศึกษาจึงได้พยายามปรับปรุงหลักสูตรในระดับต่างๆให้ได้มาตรฐานเพื่อเป็นหลักในการนำไปใช้แก้ปัญหาและให้สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะของผู้เรียนซึ่งวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับมนุษย์มาก โดยเฉพาะในส่วนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตเพราะวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ เป็นวิชาที่สร้างสรรค์จิตใจของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับความคิดตลอดจนกระบวนการทางร่างกาย ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามทั้งสติปัญญาอารมณ์และทางสังคม อย่างไรก็ตามองค์ประกอบหนึ่งที่นับว่าสำคัญคือเรื่องทักษะการเล่นกีฬาประเภทนั้นๆ ถ้าผู้เรียนเรามีทักษะที่ดีหรือมีความเชี่ยวชาญ มีความชำนาญ ก็จะทำให้การฝึกและเล่นกีฬามีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะของกีฬาแบดมินตัน(การเล่นลูกมือบน)
2. เพื่อพัฒนาบุคลิกท่าทางการเล่นกีฬาแบดมินตันของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพัฒนาทักษะการเสิร์ฟหลังมือกีฬาแบดมินตัน

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ประชากรเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ห้อง 1/7 จำนวน 46คน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิทยาเขตบางนา เขตบางนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนา หมายถึง ความเจริญก้าวหน้าโดยทั่ว ๆ ไป เช่น การพัฒนาชุมชน พัฒนา

ประเทศคือการทำสิ่งเหล่านั้นให้ดีขึ้น เจริญขึ้นสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ให้ได้ดียิ่งขึ้นหรืออาจกล่าวได้ว่า“การพัฒนา”เป็นกระบวนการของการเคลื่อนไหวจากสภาพที่ไม่น่าพอใจไปสู่สภาพที่น่าพอใจการพัฒนาเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่หยุดนิ่ง

ทักษะ หมายถึง ความสามารถความถนัดความชำนาญฝีมือความสามารถเฉพาะ

หลักการเล่นลูกเสิร์ฟลูกมือบน หมายถึง

1. มือที่จะเล่นลูกมือบนต้องจับลูกโดยจับบริเวณหัวขนไก่ โดยข้างมือไปข้างหลังแล้วโยนลูกขึ้นแล้วเสิร์ฟออกไปด้วยน้ำหนัก

2. บริเวณที่ลูกถูกไม้แล้วตี คือ บริเวณที่เสิร์ฟจะทำให้การตีลูกโดยวิธีต่างๆ

3. การรู้จักหว่านลูก รู้ความเร็ว รู้ทิศทาง และประมาณน้ำหนักของลูกแบดมินตันเป็นสิ่งสำคัญ อีกทั้งผู้เล่นต้องมีความสามารถในการเคลื่อนที่และการเสิร์ฟเป็นอย่างดี

บริเวณที่นิ้วมือสัมผัสลูกบอลขณะเล่นลูกมือบน

1. การจับ ไม้แบบการตอกตะปูแล้วโยนลูกขึ้น

2. ตีเสิร์ฟลูกแบดออกไปโดยยกขอกขึ้นแล้วตีลูกขนไก่ออกไป

แบดมินตัน หมายถึง กีฬาที่เล่น โดยการตีลูกข้ามตาข่ายโดยแบ่งการเล่นเป็นแต่ละประเภทโดยการตีข้ามตาข่ายจุดมุ่งหมายการเล่นและการแข่งขันคือ การส่งลูกข้ามตาข่ายให้ตกลงในแดนฝ่ายตรงข้ามและป้องกันไม่ให้ทีมตรงข้ามส่งลูกข้ามตาข่ายมาตกในพื้นที่ของตน การเล่นเริ่มต้นเมื่อทำการเสิร์ฟ โดยผู้เสิร์ฟส่งลูกหลังมือในกีฬาแบดมินตันให้ข้าม ไปยังทีมฝั่งตรงข้าม การเล่นจะดำเนินไปจนกว่าลูกจะตกพื้น ฝ่ายเสิร์ฟจะเป็นฝ่ายรุกอีกฝ่ายเป็นฝ่ายรับ แต่ละทีมจะถูกลูกแบดมินตัน ได้คนละ 1 ครั้งครั้งในการส่งลูก ยกเว้นการถูกลูกการสกัดกั้นการชนะในแต่ละเซต (Winner of a Set) คือ ทีมที่ได้คะแนน 21 คะแนน และมีคะแนนนำฝ่ายตรงข้ามอย่างน้อย 2 คะแนน ในกรณีที่คะแนนเท่ากัน (20-20) ผู้ชนะเซตนั้นจะต้องมีคะแนนมากกว่า 2 คะแนน เช่น 22-24 หรือ 27-25 เป็นต้น การชนะในการแข่งขัน (Winner of a Match) คือทีมที่ชนะได้ 3 เซตก่อน ในกรณีที่ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะให้ถือเอาเซตที่ 5 เป็นเซตตัดสิน ทีมที่ทำคะแนนได้ 15 คะแนน และมีคะแนนนำฝ่ายตรงข้ามอย่างน้อย 2 คะแนน

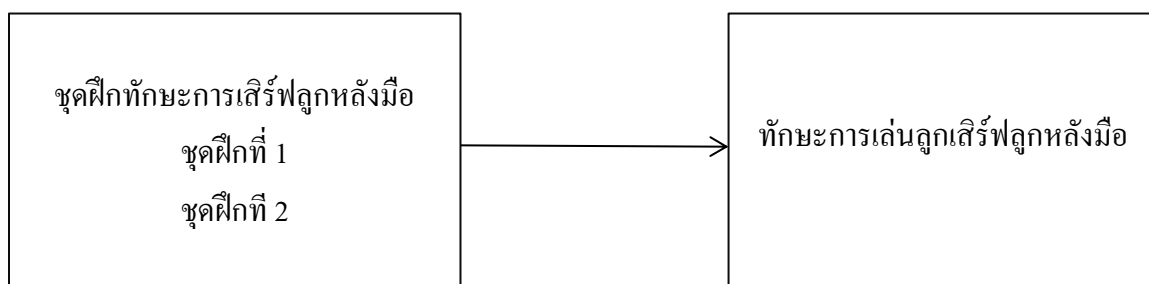
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทราบว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การพัฒนาทักษะของแบดมินตัน(การเล่นลูกหลังมือ) เป็นอย่างไร

2. บุคลิกท่าทางการเล่นกีฬาแบดมินตันในการเสิร์ฟแบดมินตันของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

3. ทราบผลการใช้กิจกรรมการพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาแบดมินตันของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการเสริมฟลูกลหลังมือ ของนักศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้กรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

1. ความหมายของพลศึกษา
2. ความสำคัญของพลศึกษา
3. ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับแบบฝึก
4. แนวคิดและทฤษฎีการเล่นลูกสองมือล่าง
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ความหมายของพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548). พลศึกษา คือ การศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาแขนงอื่นๆ คือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะต่างจากวิชาอื่นตรงที่วิธีการและสิ่งที่นำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อในการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาให้มากที่สุด

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2524). กล่าวว่า การพลศึกษาคือ การศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวทางกาย (ที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่) เป็นสื่อกลาง (Medium) เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย (รูปร่าง) ทางจิตใจ ทางอารมณ์ ทางสังคม และพัฒนาการทางด้านคุณธรรม ตลอดจนการเป็นพลเมืองดีด้วย

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2540). ได้กล่าวถึง พลศึกษาเริ่มขึ้นสมัยกรีกโบราณ ชาวเอเธนและสปาร์ตารับเป็นกลุ่มคนที่สนใจต่อการออกกำลังกายมาก เขาเรียกกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติในสถานกายบริหาร ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพลศึกษาที่ขณะนั้นเรียกว่า “ยิมนาสติก” (Gymnastics) ต่อมาในศตวรรษที่ 17 ความสนใจการออกกำลังกายมาเน้นที่การพัฒนาร่างกายมากขึ้นทำให้คำว่า “Gymnastics” เปลี่ยนมาเป็น “Physical Activity” ซึ่งหมายรวมถึงกิจกรรมทางร่างกาย

ความสำคัญของพลศึกษา

การสอนวิชาพลศึกษาจะได้ผลเหมาะสมและปฏิบัติหน้าที่ได้ถูกต้องเพียงใด เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพแค่ไหนนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับครูพลศึกษาและองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว ย่อมขึ้นอยู่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะหัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษานามัยและการสนับสนุนของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุน กำหนดนโยบาย กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบรวมทั้งประเมินผลของการดำเนินงานของครูพลศึกษา คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมอบนโยบายลงมาแล้วว่า จะสนับสนุนและส่งเสริมการกีฬาในโรงเรียนเป็นพิเศษ เพื่อหาเพชรเม็ดงาม ต่อไปนี้ทุกโรงเรียน คงได้รับสัญญาณจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จะต้องเพิ่ม "ชั่วโมงกีฬา" ขึ้นอีกในแต่ละวัน เพราะแต่เดิม หลักสูตรสถานศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาไม่มีชั่วโมงพลศึกษา แค่ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ น้อยจนน่าใจหาย

แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าจะทำอย่างไรที่จะให้นักเรียนได้เล่นกีฬาอย่างถูกต้องตามหลักวิชา ถูกต้องตามกฎหมาย มารยาท และถูกต้องตามวิทยาศาสตร์การกีฬา อันเนื่องมาจากโรงเรียนที่

กระจัดกระจายอยู่ต่างจังหวัด โดยเฉพาะโรงเรียนเล็กๆ คงไม่มีครูพอที่จะดูแลเด็กเล่นกีฬา หรือครูไม่มีความถนัดในเรื่องกีฬา เมื่อ 3-4 ปีก่อนเคยมีข่าวว่ากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะจัดหาครูพลศึกษาไปให้ในโรงเรียนทั่วประเทศที่ไม่มีครูพอ แต่พูดกันไปพูดกันมาโครงการที่ว่าก็ล้มไป เด็กต่างจังหวัดโดยเฉพาะในชนบทก็เลยเล่นกีฬาแบบตัวใครตัวมัน เล่นกันตามยถากรรมและเล่นกันตามบุญตามกรรมดั้งเดิม

แนวทางแก้ไข คือ การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาครูตามโรงเรียนที่ไม่ได้จบวิชาเอกพลศึกษา เพื่อให้เรียนรู้ในหลักวิชาของการเล่น การฝึกและกฎ กติกา มารยาทของกีฬาประเภทต่างๆ โรงเรียนก็ต้องปรับเวลาในการเล่นกีฬาของเด็กเสียใหม่ เช่น เคยปล่อยให้เด็กเล่นกีฬาในตอนเที่ยงหลังกินข้าวกลางวันแล้ว ไม่ควรให้เด็กเล่นกีฬาหนัก ๆ อย่างฟุตบอล ตะกร้อ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ในตอนพักเที่ยง ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน แล้วหันมาจัดเวลาให้เด็กเล่นกีฬากันใหม่ คือ ชั่วโมงสุดท้ายในการสอนแต่ละวันเวลาประมาณ 14.30-15.30 น. ให้เด็กเล่นกีฬาเป็นกิจจะลักษณะ โดยมีครูคอยเข้าไปคอยดูแลให้คำแนะนำและช่วยเหลือให้ทุกสนาม หากมีครูไม่เพียงพอหรือขาดความถนัด อาจใช้วิธีนำเด็กหนุ่มๆ ผู้ใหญ่หรือศิษย์เก่าของโรงเรียนที่อยู่ในหมู่บ้านที่เก่งกีฬาชนิดต่างๆ มาช่วยครูในโรงเรียนสอนกีฬาต่างๆ ที่ว่านี้ หรือไม่ก็เป็นช่วยกันดูแลช่วยกันฝึกทักษะให้เด็กรู้จักกฎ กติกา มารยาท เพื่อให้รู้จักระเบียบรู้จักหน้าที่ และความรับผิดชอบ โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่จะได้รู้จักและเคารพกฎหมาย กฎเกณฑ์ของบ้านเมือง รู้จักบทบาทหน้าที่ของพลเมืองดี ประเทศก็จะเจริญก้าวหน้า เพราะผู้คนในชาติเป็นพลเมืองดี

หลักการแนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกและแบบทดสอบ

ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก

ได้มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะทางด้านกีฬาแบดมินตันไว้หลายท่าน ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543:1-2) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะ การคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหาการปฏิบัติของนักเรียน นิยมใช้ในกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ และกล่าวอีกว่า ความสำคัญของการฝึกฝนว่า เมื่อครูได้สอนแนวคิด หลักการให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปครูต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำและรวดเร็วหรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อเกิดทักษะ นอกจากนี้แบบฝึกหัดยังเป็นสื่อการสอนทำขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนจนรู้และชำนาญ มีทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถนำความรู้ที่นำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ รวมทั้งแบบฝึกยังเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นมา เพื่อฝึกฝนทักษะนักเรียนหลังจากที่เรียนเนื้อหาไปแล้วช่วยทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น ราะทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความเข้าใจ กว้างขวางมากขึ้น แบบฝึกทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน ถ้านักเรียนมีโอกาส และเป็นสื่อการเรียนให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เด็กเกิดทักษะ มีความแตกฉานในบทเรียน จะเห็นได้ว่าแบบฝึกหัดเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ครูต้องให้แบบฝึกที่เหมาะสมเพื่อฝึกหลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนไปแล้วให้มีความรู้กว้างขวาง จึงถือว่าแบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ช่วยให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จ แบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่ง มีไว้ให้นักเรียนฝึกฝน เพื่อเพิ่มทักษะภายหลังที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนปกติแล้ว แบบฝึกจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความรู้ความสามารถขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหาการปฏิบัติของนักเรียน นิยมใช้ในกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ นอกจากนี้ยังได้สรุปความสำคัญของการฝึกฝนว่า เมื่อครูได้สอนแนวคิด หลักการให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปครูต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำและรวดเร็วหรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อเกิดทักษะ และแบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่ทำขึ้นมาเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนจนรู้และชำนาญ มี

ทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนหรือ ผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถนำความรู้ที่ได้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือ สำคัญที่ครูใช้ในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ จาก ความหมายของแบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะที่ได้มีผู้กล่าวหรือสรุปไว้หลายคนตามที่ระบุข้างต้น สรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะหรือแบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียน หลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญ ในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง แบบฝึกหัดจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่ช่วยเสริมสร้าง ทักษะให้กับผู้เรียน ได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเร็วขึ้น ชัดเจน กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครู และการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ จึงนับว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ครู สามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่จุดหมายได้อีกด้วย

ทฤษฎีการสร้างแบบฝึก

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภะ (2544:91-92) กล่าวว่า การเรียนรู้ของธอร์นไคด์ว่า มีอยู่ 3 กฎดังนี้

1. กฎแห่งความพึงพอใจ หรือกฎแห่งธอร์นไคด์ สรุปว่า อินทรีย์จะทำในสิ่งที่ก่อให้เกิด ความพึงพอใจและจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ทำให้เขาไม่พึงพอใจ ธอร์นไคด์ได้เน้นถึงการนำเทคนิคที่จะ สร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียน เช่น การชม การให้รางวัล

2. กฎแห่งความพร้อม การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้เรียนอยู่ในสภาพที่พร้อม จะเรียนหรือพร้อมที่จะทำกิจกรรม ความพร้อมในที่นี้ รวมความถึงความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์

3. กฎแห่งการฝึกหัด ประกอบด้วยกฎที่สำคัญ 2 ข้อ คือ

3.1 กฎแห่งการใช้พฤติกรรมใดที่อินทรีย์มีการกระทำอยู่เสมอหรือมีการฝึกฝนอยู่เป็นประจำไม่ได้ทิ้งช่วงไว้นาน อินทรีย์ย่อมเกิดทักษะและกระทำพฤติกรรมนั้นได้ดี

3.2 กฎแห่งการไม่ใช้พฤติกรรมใดก็ตามที่อินทรีย์ทิ้งช่วงไว้นาน อินทรีย์ย่อมจะเกิดการลืม

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภะ (2544:87) ยังได้กล่าวถึงทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของ สกินเนอร์ ไว้ว่า มีความเชื่อมั่นในเรื่องของการเสริมแรง พฤติกรรมใดก็ตามถ้าได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมนั้นก็จะมี แนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ สกินเนอร์ ได้นำผลการทดลองมาใช้ในการเรียนการสอนไว้หลาย รูปแบบ เช่นบทเรียนโปรแกรม และเครื่องมือการสอน โดยยึดหลักการเสริมแรง และลักษณะอื่นๆ ที่สำคัญ ประกอบด้วย

ก. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมหรือลงมือกระทำด้วยตนเอง

ข. ให้มีความก้าวหน้าไปที่ละน้อยๆ

ค. ให้ผู้เรียนได้รู้ผลการกระทำในทันที

จากทฤษฎีการเรียนรู้ ที่ได้เสนอในข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาได้แนวคิดว่าการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะในครั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความพร้อม ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ความพึงพอใจ สนุกสนาน มีความสุขในการทำกิจกรรม การได้รับการฝึกฝนอยู่เป็นประจำ และได้รับการเสริมแรง จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ที่ดี

หลักในการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึก เป็นสิ่งจำเป็นในการสอน เพราะการฝึกฝนบ่อย ๆ และหลาย ๆ ครั้ง ย่อมทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่ว ควรมีวิธีในการสร้างแบบฝึก ดังนี้

กุตยา แสงเดช (2545:6-7) ได้กล่าวแนะนำผู้สร้างแบบฝึกให้ยึดลักษณะแบบฝึกที่ดี ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้ความเข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้ใช้ เพื่อนักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองได้

2. แบบฝึกที่ดีมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดหมายของการฝึก ลงทุนน้อยใช้ได้นาน ทันสมัย

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกที่ดีควรแยกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายแบบเพื่อสร้างความสนใจ และไม่น่าเบื่อในการทำแบบฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนชำนาญ

5. แบบฝึกที่ดีมีทั้งแบบกำหนดคำตอบในแบบและให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความ รูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของนักเรียน ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ว่า นักเรียนจะเรียนได้เร็วในการกระทำทำให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆ มากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่ได้ฝึกนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์

เป็นต้น ฉะนั้นการทำแบบฝึกแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่านักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อนจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก

8. แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองต่อไป

9. การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆของนักเรียนชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ปัญหานั้นๆทันที

10. แบบฝึกที่จัดขึ้น นอกจากมีในหนังสือเรียนแล้ว จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

11. แบบฝึก ที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆได้มากขึ้น

12. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการพิมพ์เป็นรูปเล่มที่แน่นอนลงทุนต่ำ การที่ใช้พิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนได้อย่างมีระบบและมีระเบียบ

จากแนวคิดการสร้างแบบฝึกข้างต้นผู้ศึกษาได้นำมาเป็นแนวทางในการจัดสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านเขียนสะกดคำ โดยมีวิธีการสร้าง ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. วิเคราะห์เนื้อหา หรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาย่อยๆเพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบ และกิจกรรมการฝึก

3. พิจารณาจุดประสงค์ รูปแบบขั้นตอนการใช้กิจกรรมการฝึก เช่นจะนำแบบฝึกไปใช้ได้อย่างไร และแบบฝึกมีส่วนประกอบอะไรบ้าง

4. สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนแบบฝึกให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของแบบฝึก

5. สร้างกิจกรรมการฝึก เพื่อพัฒนาทักษะย่อยๆในแบบฝึกแต่ละชุด

6. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบฝึกเพื่อใช้วัดและประเมินผลของ การเรียนแบบฝึก

7. นำแบบฝึกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปทดลองใช้ เพื่อหาความบกพร่องและคุณภาพ

8. นำผลที่ได้จากการทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไข

9. รวบรวมเป็นชุด จัดทำขึ้นตอนการฝึก เพื่อประโยชน์ต่อไป

หลักในการฝึก

1. ในการฝึกทักษะควรทำหลังจากนักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ แล้ว
2. ฝึกทักษะตามความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนที่เห็นคุณค่าและประโยชน์ในการฝึก
3. การฝึกควรให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้น นักเรียนทุกคนไม่จำเป็นต้องได้รับการฝึกแบบเดียว

4. การทำแบบฝึกนั้น ควรจะฝึกเฉพาะเรื่องและให้จบเรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงจะฝึกเรื่องต่อไป

5. ในการฝึก ไม่ควรให้ซ้ำซากจนน่าเบื่อ ควรจะฝึกเพื่อให้เกิดทักษะหรือความชำนาญใช้เวลาในการฝึกทักษะพอสมควร ไม่มากหรือน้อยเกินไป ฝึกทักษะเฉพาะเรื่องที่เป็นประโยชน์จริง ๆ ควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ แบบ และฝึกหลาย ๆ ครั้งในแต่ละทักษะ

6. การฝึกให้ได้ผลดีต้องเป็นรายบุคคล

7. แบบฝึก ควรมีมาตรฐานจัดให้เหมาะสม มีคำตอบที่ถูกต้อง ให้คำตอบกับผู้เรียนได้ ตรวจสอบควรจะได้คะแนนในการทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง เพื่อวัดความก้าวหน้า

ประโยชน์ของแบบฝึก

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517:189) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ไว้ว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน

3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้

4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

สุกัญญา โปธิสุวรรณ (2541:20) ได้กล่าวถึงแบบฝึกว่า แบบฝึกมีไว้ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เกิดทักษะ และความแตกฉานในบทเรียน และได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกซึ่งสรุปได้ คือ นำไปใช้เสริมหนังสือแบบเรียน สามารถแบ่งเบาภาระของครูเพราะแบบฝึก เป็นสื่อการสอนที่ได้จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ทั้งยังเป็นเครื่องช่วยฝึกฝนและส่งเสริมทักษะได้ดียิ่งขึ้น

Petty (อ้างใน วรรณุช บุฟผา. 2548:8) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะ แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกทักษะ แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้เด็กลงมือทำหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือช่วยที่มีค่าของครูที่สนองความต้องการเป็นรายบุคคลในชั้นเรียน
4. แบบฝึก ช่วยเสริมทักษะให้คงทน ลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนั้น ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัด ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันทั่วถึง
8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือเรียนจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยทำให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น
10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าการใช้วิธีพิมพ์ลงในกระดาษทุกครั้ง นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543:3) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้หลายข้อด้วยกันดังต่อไปนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะ แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกทักษะ แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้เด็กลงมือทำหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือช่วยที่มีค่าของครูที่สนองความต้องการเป็นรายบุคคลในชั้นเรียน

4. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะให้คงทน ทักษะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนี้ ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากที่ได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งเน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด

จากการศึกษาเอกสารที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะนั้นมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียน นอกจากนี้ยังช่วยเสริมความรู้ให้กับนักเรียนหลังจากการเรียนรู้ในหนังสือเรียนปกติ นับว่าเป็นสื่อที่สามารถพัฒนานักเรียน ช่วยลดภาระการสอนของครู เป็นการประเมินผลนักเรียนไปในตัวด้วย จึงทำให้ทราบข้อบกพร่องและสามารถส่งเสริมหรือแก้ไขทันที ทำให้เกิดทักษะต่างๆที่คงทน

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

สุทธิ ศรีพรหม (2541:70) ได้แบ่งการนำผลจากการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกไปใช้สำหรับส่วนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของชุดการฝึกว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมา
2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้จริง
3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพ จะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในแบบฝึกเหมาะสมต่อการเข้าใจ ซึ่งจะทำให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2535:55) ได้กล่าวถึง การคำนวณหาประสิทธิภาพโดยคำนวณธรรมชาติหาค่า E_1 และ E_2 ดังนี้

การหาค่า E_1 หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของงานหรือแบบฝึกหัด กระทำได้โดยการเอาคะแนนทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนเป็นร้อยละ

การหาค่า E_2 หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จะไม่มีปัญหาในการคำนวณมากนัก เพราะอาจทำได้จากการเอาคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมารวมกันหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วน เพื่อหาค่าร้อยละ

จากความหมายของแบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าแบบฝึก คือ สิ่งที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่งมีไว้ให้นักเรียนฝึกฝน เพื่อเพิ่มทักษะ ภายหลังจากที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนปกติ แล้วแบบฝึกจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความรู้ความสามารถและทักษะในสิ่งที่เรียนมากขึ้นจึงนับว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ที่ครูสามารถ นำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่จุดหมายได้

ความหมายของแบบทดสอบ

กาญจนา วัฒนา (2548:177) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบ (Test) หมายถึง ชุดของ สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปใช้กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาและสามารถสังเกต หรือวัดได้ในการวัดจึงต้องให้ข้อความเป็นสิ่งกระตุ้น เพื่อให้ผู้ตอบใช้ความรู้ความสามารถหา คำตอบ คำตอบที่ถูกเป็นสิ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบมีความรู้ ความสามารถเพียงใด

ประเภทของแบบทดสอบ แบบทดสอบแบ่งได้หลายประเภท ซึ่งการศึกษาครั้งนี้ผู้รายงาน ได้ศึกษาแบบทดสอบที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความนักเรียนดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ คำว่า แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพ ทางสมองด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้ว ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้การคิดวิเคราะห์ การประเมินค่า

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองและ แบบทดสอบมาตรฐาน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545:95) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่ใช้ ความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียน เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตาม จุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด โดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน เฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นใช้กันทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็น แบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.2.1. แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถาม หรือปัญหาให้แล้วให้ผู้ตอบเขียนโดยแสดงความรู้ ความคิด เจตคติ ได้อย่างเต็มที่

2.2.2 แบบทดสอบปรนัย หรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test of Short Answer) เป็นแบบสอบถามที่กำหนดให้ผู้สอบเขียนตอบสั้น ๆ หรือคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response Type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวางเหมือน

แบบสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบทดสอบถูก – ผิด แบบทดสอบเติมคำ แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างคิจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนน และการแปลความหมายของคะแนน

แนวคิดและทฤษฎีการเล่นลูกสองมือล่าง

สหัชย แสงสุนทร (2557).กล่าวถึง ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง มีวิธีดังต่อไปนี้

1. การจับมือเล่นลูกด้วยการเสิร์ฟลูกหลังมือ

การเล่นลูกด้วยการเสิร์ฟลูกหลังมือในกีฬาแบดมินตันชนิดกัน มือทั้งสองต้องสัมผัสกันแนบแน่นเพื่อให้แขนทั้งสองเสมอกัน ทำให้การควบคุมลูกแบดมินตันเป็นไปตามทิศทางที่ต้องการได้ง่าย วิธีที่จะทำให้มือทั้งสองข้างแนบชิดกันมี 3 ลักษณะดังนี้

1.1 โดยวิธีการจับไม้ จับไม้ด้วยวิธีการจับแบบดอกตะปูโดยการเสิร์ฟด้วยลูกมือบนแล้วเสิร์ฟด้วยลูกมือบน

1.2 โดยวิธีการตีลูกใช้มือใดมือหนึ่ง โยนลูกขึ้น ใช้อีกมือหนึ่งตีลูกไปข้างหน้าในการเล่นแบดมินตัน

2. จุดที่สัมผัสลูกแบดมินตัน บริเวณที่ลูกลูกบอลคือบริเวณ ไม้แบดมินตันยกเหนือศีรษะ

3. ท่าการเล่นลูกเสิร์ฟหลังมือ

1. ยืนเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้าห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่

2. ย่อเข่าลงให้หัวเข่าเลยปลายเท้าเล็กน้อยก้มลำตัวให้หัวไหล่อยู่ในแนวระดับของเข่ายกสันเท้าขึ้นเล็กน้อยน้ำหนักตัวอยู่ที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง ตรงบริเวณ โคนหัวแม่เท้าได้ฝ่าเท้า จับไม้ในมือมือในท่าที่ถูกต้อง

3. การรู้จังหวะลูก รู้ความเร็ว รู้ทิศทาง และประมาณน้ำหนักของลูกบอลเป็นสิ่งสำคัญ อีกทั้งผู้เล่นต้องมีความสามารถในการเคลื่อนที่และการหยุดเป็นอย่างดี

4. นิ้วกลาง ชูครึ่งตอนปลาย

5. นิ้วนาง หนึ่งข้อตอนปลาย

6. นิ้วก้อย ชูครึ่ง บางครั้งก็ไม่สัมผัสลูกบอล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

สันติ สุขมาตา (2555).งานวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นลูกเสิร์ฟหลังมือมือและความพึงพอใจต่อการฝึกกีฬาแบดมินตันเพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนได้ดำเนินการสร้างเกณฑ์และแบบทดสอบเพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2561 มีการทดลองใช้และได้ผลเป็นที่น่าพอใจส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนวิชาพลศึกษา พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์สติปัญญาและสังคมด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาอันเป็นผลมาจากการปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติกีฬาฟุตบอลทำให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาสูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ พลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับมนุษย์มากโดยเฉพาะใน ส่วนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตเพราะพลศึกษาเป็นวิชาที่สร้างสรรค้จิตใจของมนุษย์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดตลอดจนกระบวนการทางร่างกายตลอดจนช่วยให้นักเรียนมีความเจริญอกงามทั้งสติปัญญาอารมณ์และสังคม

วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้ และคณะ(2544) ได้ศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ปีการศึกษา 2543 จำนวนทั้งสิ้น 1,200 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 600 คน และนักเรียนหญิง 600 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย Kasetart Youth Fitness Test จากการศึกษาพบว่า สมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีเกณฑ์มาตรฐานแต่ละรายการดังนี้

นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3

ดันพื้น 30 วินาที 27, 28 และ 28 ครั้งขึ้นไป ระดับดีมาก, 21-26, 24-27 และ 24-27 ครั้ง ระดับดี, 17-20, 20-23 และ 21-23 ครั้ง ระดับปานกลาง, 11-16, 17-19 และ 17-20 ครั้ง ระดับค่อนข้างต่ำ และ 10, 16 และ 16 ครั้งลงมา ระดับต่ำ

นั่งงอตัวไปข้างหน้า 15, 16 และ 16 เซนติเมตรขึ้นไป ระดับดีมาก, 9-14, 9-15 และ 10-15 เซนติเมตร ระดับดี, 3-8, 2-8 และ 4-9 เซนติเมตร ระดับปานกลาง, -3) -2), -5)-1, และ -2)-3 เซนติเมตร ระดับค่อนข้างต่ำ และ -4, -6 และ -3 เซนติเมตรลงมา ระดับต่ำ

วิ่งเดิน 1,000 เมตร 4.50, 4.45 และ 4.10 นาทีลงมา ระดับดีมาก, 4.51-5.40, 4.46-5.35 และ 4.11-4.59 นาที ระดับดี, 5.41-6.50, 5.36-6.45 และ 5.00-5.59 นาที ระดับปานกลาง, 6.51-7.50, 6.46-7.45 และ 6.00-6.59 นาที ระดับค่อนข้างต่ำ และ 7.51, 7.46 และ 7.00 นาทีขึ้นไป ระดับต่ำ

นักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3

ต้นพื้น 30 วินาที 24, 26 และ 24 ครั้งขึ้นไป ระดับดีมาก, 19-23, 21-25 และ 20-23 ครั้ง ระดับดี, 15-18, 15-20 และ 15-19 ครั้ง ระดับปานกลาง, 10-14, 10-14 และ 11-14 ครั้ง ระดับค่อนข้างต่ำ และ 9, 9 และ 10 ครั้งลงมา ระดับต่ำ

นั่งอตัวไปข้างหน้า 17, 17 และ 16 เซนติเมตรขึ้นไป ระดับดีมาก, 11-16, 11-16 และ 10-15 เซนติเมตร ระดับดี, 5-10, 6-10 และ 5-9 เซนติเมตร ระดับปานกลาง, -1) -4), -1)-5, และ -1)-4 เซนติเมตร ระดับค่อนข้างต่ำ และ -2, 0 และ -2 เซนติเมตรลงมา ระดับต่ำ

วิ่งเดิน 1,000 เมตร 5.59, 5.50 และ 5.50 นาทีลงมา ระดับดีมาก, 6.00-6.59, 5.51-6.60 และ 5.51-6.59 นาที ระดับดี, 7.00-7.59, 7.00-7.50 และ 7.00-8.00 นาที ระดับปานกลาง, 8.00-8.50, 7.51-8.40 และ 8.01-9.00 นาที ระดับค่อนข้างต่ำ และ 8.51, 8.41 และ 9.01 นาทีขึ้นไป ระดับต่ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 123 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการแขวงบางนา เขตบางนา จังหวัด กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจห้อง 1/7 จำนวน 46 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการแขวงบางนา เขตบางนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึก และแบบวัดทักษะ

- เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ตำรา บทความ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกีฬาแบดมินตัน
2. แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบนกีฬาแบดมินตัน
3. เกณฑ์การทดสอบทักษะการเล่นลูกมือบนกีฬาแบดมินตัน

- ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้

1. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ชุด ๆ ละ 3 แบบ คือ การเล่นลูกมือล่างบน และเล่นลูกมือบนคู่
2. จากการสังเกตจากการเล่นลูกมือบนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

เครื่องมือการวัดชุดที่ 1

แบบที่ 1 ผู้ฝึกโยนลูกแล้วให้ผู้รับการฝึกการเล่นลูกมือบน สามารถเคลื่อนที่ได้จำนวน 5 ครั้ง

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 5	ผ่าน
ต่ำกว่า 5	ไม่ผ่าน

แบบที่ 2 ผู้ฝึกโยนลูกแล้วให้ผู้รับการฝึกการเล่นลูกมือบน สามารถเคลื่อนที่ได้ จำนวน 10 ครั้ง

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 10	ผ่าน
ต่ำกว่า 10	ไม่ผ่าน

แบบที่ 3 ผู้ฝึกโยนลูกแล้วให้ผู้รับการฝึกการเล่นลูกมือบน สามารถเคลื่อนที่ได้ จำนวน 15 ครั้ง

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 15	ผ่าน
ต่ำกว่า 15	ไม่ผ่าน

เครื่องมือการวัดชุดที่ 2

แบบที่ 1 ผู้ฝึก ได้กับคู่ไปมาจำนวน 5 ครั้ง ระยะ 3 เมตร

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 5	ผ่าน
ต่ำกว่า 5	ไม่ผ่าน

แบบที่ 2 ผู้ฝึก ได้กับคู่ไปมาจำนวน 10 ครั้ง ระยะ 3 เมตร

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 10	ผ่าน
ต่ำกว่า 10	ไม่ผ่าน

แบบที่ 3 ผู้ฝึก ได้กับคู่ไปมาจำนวน 15 ครั้ง ระยะ 3 เมตร

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 15	ผ่าน
ต่ำกว่า 15	ไม่ผ่าน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ 4 สัปดาห์ โดยมีการแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลผลการทดสอบทั้งหมด 2 ครั้ง กำหนดวันเวลาในครั้งที่ 1 และที่ 2
2. ดำเนินการทดสอบ นักศึกษาในกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน
3. ครั้งที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 1 ทำการทดสอบก่อนการฝึกทักษะกีฬาแบดมินตันของประชากรทั้งหมด และบันทึกผลในแบบบันทึกผลการทดสอบ
4. ในช่วงเวลาที่มีการเรียนการสอนสัปดาห์ที่ 4-5 ให้นักศึกษาทำการฝึก ในแบบฝึกที่ 1-3 ของชุดที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 6-7 ให้นักศึกษาทำการฝึก ในแบบฝึกที่ 1-3 ของชุดที่ 2 ทำการทดสอบครั้งที่ 2 แล้วบันทึกผลการทดสอบครั้งที่ 2
5. ผู้วิจัยควบคุมการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากนั้นนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำข้อมูลที่ได้ไปเทียบเกณฑ์การทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตัน
6. นำข้อมูลที่ได้ทั้ง 2 ครั้งมาวิเคราะห์ข้อมูล พัฒนาการ แล้วสรุปผลการวิจัย

4. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้ง 2 ครั้ง

ครั้งที่ 1 ก่อนเรียนการฝึกสัปดาห์ที่ 1 ทดสอบทักษะการเล่นลูกมือบนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจจำนวน 46 คน วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนศึกษา

ครั้งที่ 2 หลังเรียนการฝึก สัปดาห์ที่ 8 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจห้อง 1/8 จำนวน 46 คน วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนศึกษา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยใช้สถิติดังนี้

$$\text{สูตร} = \frac{\text{จำนวนที่นับได้}}{\text{จำนวนเต็มทั้งหมด}} \times 100$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรียน การศึกษาทักษะการเสริมพลังมือกีฬาแบดมินตันวิชาพลศึกษาโดยใช้การ สอนแบบสาธิตวิชาชีพนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนชการ ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงเป็น ตาราง

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละทักษะการเล่นลูกหน้ามือหลังมือประเภทเดียว

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	15	31	32.61	67.39
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	38	8	82.61	17.39

จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 38 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 8 คน แสดงว่านักศึกษามีการ พัฒนาทักษะการเล่นลูกหน้ามือหลังมือ ที่ดีขึ้น ในการฝึกและปฏิบัติ วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนา สุขภาพ

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 40 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบนดีได้คู่ที่ดีขึ้น ในการฝึกและปฏิบัติ วิชาพล ศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	30	16	65.22	34.78
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	40	6	86.96	13.04

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยในชั้นเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบผลการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบนในการฝึกกีฬาแบดมินตันของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจห้อง 1/8 จำนวน 46 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการแขวงบางนา เขตบางนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อให้นักศึกษาเกิดทักษะที่ดีขึ้นหลังจากการฝึกปฏิบัติทักษะการเล่นลูกมือบนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ห้อง 1/8 จำนวน 46 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการแขวงบางนา เขตบางนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สรุปผล

เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบน ของนักศึกษา

ทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 15 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 32.61ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 67.39ไม่ผ่าน

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 46 คนผ่านเกณฑ์ จำนวน 38 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 82.61ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 17.39ไม่ผ่านแสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบนลูกมือบน ที่ดีขึ้นในกีฬาแบดมินตัน

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		(ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	15	31	32.61	67.39
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	38	8	82.61	17.39

เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบนการ ดีได้คู่แบดมินตัน ของนักศึกษา

ทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 30 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 65.22ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 34.78ไม่ผ่าน

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 40 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 86.96ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 13.04ไม่ผ่าน แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเล่นลูกมือบนได้คู่ ที่ดีขึ้น ในกีฬาแบดมินตัน

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	30	16	65.22	34.78
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	40	6	86.96	13.04

ผลจากการศึกษาการพัฒนาทักษะการเล่นการเสิร์ฟลูกหลังมือในวิชา วิชาพลศึกษา เพื่อพัฒนาสุขภาพ ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงต่างก็มีทักษะการเสิร์ฟลูกมือบนที่ดีขึ้น ที่ดีขึ้นในการเรียน วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยร้อยละที่ได้

อภิปรายผล

จากการวิจัยในชั้นเรียนผลปรากฏว่า ผลการทดสอบการพัฒนาทักษะการเล่นลูกในการเสิร์ฟลูกหลังมือของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ห้อง 1/8 จำนวน 46 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการแขวงบางนา เขตบางนา จังหวัด กรุงเทพมหานคร ที่มีทักษะการเล่นลูกหลังมือ พบว่า มีการพัฒนาทักษะการเล่นลูกหลังมืออยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้น เห็นได้ว่า ผลการฝึกพัฒนาที่มีการพัฒนาขึ้นจากเดิมทุกคน และมีทักษะในการเล่นลูกหลังมือที่ดีขึ้นจากเดิมทุกคน จึงทำให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและ ตามทฤษฎีการเล่นลูกมือหลังมือในการเสิร์ฟ ที่ผู้วิจัยได้อ้างไว้ในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในบทที่ 2 ความตั้งใจต่อการฝึกพัฒนาทักษะ มากที่สุด คือหลังจากเข้าร่วมการฝึกแล้วนักศึกษามีทักษะการเล่นลูกหลังมือในกีฬาแบดมินตันพัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ได้จริง นักศึกษามีความเข้าใจในการฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นลูกหลังมือในการเสิร์ฟกีฬาแบดมินตัน นักศึกษาสามารถนำทักษะการเล่นลูกหลังมือไปใช้ในการประกอบการเรียนวิชาพลศึกษาและการเล่นกีฬา ทักษะการเล่นลูกหลังมือของนักศึกษามีการพัฒนาขึ้นและนักศึกษา มีเกณฑ์การทดสอบที่น่าพึงพอใจที่อาจารย์ได้นำมาฝึกทักษะกีฬาและในขณะที่เข้าร่วมการฝึกในเรื่องการเสิร์ฟในทักษะกีฬาแบดมินตันนักศึกษามีอารมณ์แจ่มใสและสนุกสนาน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ขณะที่ทำการทดสอบอาจารย์ประจำวิชาควรรี้นำคำแนะนำ อย่างถูกต้อง และเอาใจใส่กับนักศึกษาให้มาก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เชนท์และแบบทดสอบที่ใช้ควรผ่านการทดสอบหลาย ๆ ครั้งเพื่อนำมาแก้ไขต่อไป
2. ควรมีการวิจัยโดยใช้สื่อประเภทอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นแบดมินตัน เช่น ใช้สื่อ
โมเดลจำลอง หรือสื่อวีดิทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับ ลักษณะการเล่นแบดมินตัน

ภาคผนวก

แบบทดสอบ

ตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินจากการทดสอบการเล่นลูกในการตีลูกหลังมือในการเสิร์ฟ
จำนวน 15 ครั้ง

นักศึกษา	เกณฑ์การทดสอบ	
เลขที่	ทดสอบครั้งที่ 1 ก่อนเรียน (15)	ทดสอบครั้งที่ 2 หลังเรียน (15)
1	ไม่ผ่าน	ผ่าน
2	ผ่าน	ผ่าน
3	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
4	ไม่ผ่าน	ผ่าน
5	ไม่ผ่าน	ผ่าน
6	ผ่าน	ผ่าน
7	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
8	ผ่าน	ผ่าน
9	ไม่ผ่าน	ผ่าน
10	ผ่าน	ผ่าน
11	ไม่ผ่าน	ผ่าน
12	ผ่าน	ผ่าน
13	ไม่ผ่าน	ผ่าน
14	ผ่าน	ผ่าน
15	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
16	ไม่ผ่าน	ผ่าน
17	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
18	ผ่าน	ผ่าน
19	ไม่ผ่าน	ผ่าน
20	ผ่าน	ผ่าน
21	ไม่ผ่าน	ผ่าน

22	ไม่ผ่าน	ผ่าน
23	ไม่ผ่าน	ผ่าน
24	ผ่าน	ผ่าน
25	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
26	ผ่าน	ผ่าน
27	ไม่ผ่าน	ผ่าน
28	ผ่าน	ผ่าน
29	ไม่ผ่าน	ผ่าน
30	ไม่ผ่าน	ผ่าน
31	ไม่ผ่าน	ผ่าน
32	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
33	ไม่ผ่าน	ผ่าน
34	ผ่าน	ผ่าน
35	ไม่ผ่าน	ผ่าน
36	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
37	ไม่ผ่าน	ผ่าน
38	ผ่าน	ผ่าน
39	ไม่ผ่าน	ผ่าน
40	ไม่ผ่าน	ผ่าน
41	ผ่าน	ผ่าน
42	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
43	ไม่ผ่าน	ผ่าน
44	ไม่ผ่าน	ผ่าน
45	ผ่าน	ผ่าน
46	ไม่ผ่าน	ผ่าน

สรุปจากตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเล่นลูกเซิร์ฟหลังมือในการเล่นแบดมินตัน ของนักศึกษาทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 15 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 31 คน

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 46 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 38 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 8 คน แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเล่นลูกในการเซิร์ฟหลังมือในกีฬาแบดมินตัน ที่ดีขึ้น ในการฝึกและปฏิบัติ วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวน นักศึกษา		ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	15	31	32.61	67.39
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	38	8	82.61	17.39

แบบทดสอบ

ตารางที่ 2 แสดงเกณฑ์การประเมินจากการทดสอบการเล่นลูกมือบนตีหลังมือในการตีโต้กับคู่ ระยะห่าง 3 เมตร จำนวน 15 ครั้ง

นักศึกษา	เกณฑ์การทดสอบ	
	ทดสอบครั้งที่ 1 ก่อนเรียน (15)	ทดสอบครั้งที่ 2 หลังเรียน (15)
1-24	ผ่าน	ผ่าน
2-25	ผ่าน	ผ่าน
3-26	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
4-27	ผ่าน	ผ่าน
5-28	ผ่าน	ผ่าน
6-29	ผ่าน	ผ่าน
7-30	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
8-31	ผ่าน	ผ่าน
9-32	ไม่ผ่าน	ผ่าน
10-33	ผ่าน	ผ่าน
11-34	ผ่าน	ผ่าน
12-35	ไม่ผ่าน	ผ่าน
13-36	ผ่าน	ผ่าน
14-37	ผ่าน	ผ่าน
15-38	ไม่ผ่าน	ผ่าน
16-39	ผ่าน	ผ่าน
17-40	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
18-41	ผ่าน	ผ่าน
19-42	ไม่ผ่าน	ผ่าน
20-43	ผ่าน	ผ่าน
21-44	ผ่าน	ผ่าน

22-45	ผ่าน	ผ่าน
23-46	ไม่ผ่าน	ผ่าน

บรรณานุกรม

สันติสุข มาตา(2555).วิจัยในชั้นเรียน : เรื่องการศึกษาเจตคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพวิทยาลัยการอาชีพฝางสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สหัชชัยแสงสุนทร(2557).กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษาหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการเล่นลูกบอลด้วยมือล่าง โรงเรียนบางแก้วประชาสรรค์อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
<http://www.kruchai.net/>

วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้ และคณะ(2544) มาตรฐานสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ปีการศึกษา 2543

ขอขอบคุณข้อมูลจาก : <http://www.tuifino.com/volleyball/set1.html>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล	นายชาติรี พรหมพุทธร
วัน เดือน ปีเกิด	7 มกราคม 2526
สถานที่เกิด	จังหวัดอุตรดิตถ์
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น- ตอนปลาย จาก โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง ปีการศึกษา 2539 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขา พลศึกษา โท นันทนาการ ปกศ.สูง จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตำแหน่งหน้าที่	อาจารย์ประจำสำนักกิจการนักศึกษา
การงานปัจจุบัน	สอนและดูแลระเบียบวินัยนักศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย์พัฒนวิชาการ